

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **T. M. C.**, nar., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064, náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2018, č.j. MV-6917-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 3. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 3. 4. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2018, č.j. MV-6917-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu

řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 16. 11. 2017, č.j. OAM-2494-22/ZR-2017, jímž bylo podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců (výrok I.); dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.).

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců, správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobce namítal, že prvoinstanční správní orgán pochybil, když v jeho rozhodnutí naprosto absentuje relevantní dokazování, zda se žalobce opravdu nacházel mimo území déle než 12 měsíců. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení o zrušení trvalého pobytu, tedy o ztrátu velmi zásadní, co se týká soukromého a rodinného života cizince, měl správní orgán provést výslech žalobce, aby byla prokázána jeho nepřítomnost na území, důvody této nepřítomnosti a také zásah do jeho soukromého a rodinného života. Neboť správní orgán takto neučinil, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení z moci úřední a dokazování tedy leží na bedrech správního orgánu, je tato nezákonnost ještě prohloubena. Tento argument již žalobce uvedl v rámci odvolání, nicméně žalovaná se s ním dostatečně nevypořádala a nezákonný postup nalézacího správního orgánu aprobovala.
4. Žalobce se dále neztotožnil se závěry správního orgánu, že důvod jeho nepřítomnosti nebyl dostatečně závažný a rozhodnutí je tak zcela přiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
5. Správní orgán v první řadě zcela opomenul znění § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Na straně žalobce existují dva zásadní důvody, pro které se nemohl vrátit na území České republiky. Jedná se o ztrátu cestovního dokladu včetně obstarání nového a následně obstarání DVR na Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Prvoinstanční správní orgán zcela nepochopitelně došel k závěru, že toto nejsou dostatečné důvody ospravedlňující nepřítomnost na území, přičemž ve svém rozhodnutí k tomu uvedl: *„Závěrem pak zmocněný zástupce oponuje, že se účastník nemohl vrátit do České republiky, protože mu vypršela platnost průkazu o povolení k pobytu a musel si žádat o D/VR/99 vízum, což vzhledem k vytíženosti Velvyslanectví České republiky v Hanoji nemohl udělat v roce 2016, ale na začátku roku 2017. Proti tomuto správní orgán namítá, že účastník řízení odcestoval dle svého tvrzení v lednu 2016, načež mu dne 12.04.2016 skončila platnost průkazu o povolení k pobytu č. 000131917. Účastník řízení si tak musel být vědom, že opouští Českou republiku jen pár měsíců před pozbytím platnosti svého průkazu o povolení k pobytu, tedy se buďto musí vrátit zpět do České republiky nejpozději k datu 12.04.2016, nebo si v opačném případě bude muset zažádat o DV/R/99, a to včas s ohledem na místní podmínky. Stejně irelevantní se správnímu orgánu jeví další výtky účastníka řízení, a to, že kdyby obdržel účastník řízení DV/R/99 po své návštěvě na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, stihl by přijet ve lhůtě*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jednoho roku, ovšem DV/R/99 mu bylo vydáno až půl roku po podání žádosti. Podle názoru zmocněného zástupce se tak správní orgán dovolává vlastní nezákonnosti, což je v naprostém rozporu s právními předpisy. K tomuto správní orgán uvádí, že účastník řízení mohl v první řadě přicestovat zpět do České republiky ještě v platnosti svého původního průkazu o povolení k pobytu, kdy po celou dobu vedeného správního řízení nedokázal důvody, které by mu v tom bránily. Navíc ze spisového materiálu jasně vyplývá, že účastník řízení obdržel DV/R/99 dne 14.03.2017, tedy 15. den po podání žádosti. Tvzení o tom, že vydání DV/R/99 trvalo půl roku je tedy nepravdou. Podle spisového materiálu tak účastník řízení ode dne 14. 3. 2017 disponoval DV/R/99 vízem a mohl se do České republiky ihned vrátit. To však neudělal a do České republiky přiletěl až dne 16.08.2017.“ Žalovaná postup prvoinstančního správního orgánu bez dalšího plně aprobovala, přičemž je zde zcela zřejmá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož správní orgán několikrát uvedl, že žalobce mohl do České republiky přicestovat již v době platnosti povolení k trvalému pobytu. To však není pravdou, jelikož žalobce jasně deklaroval, že ztratil cestovní doklad, bez kterého byl návrat do České republiky nemožný. Správní orgán tuto skutečnost dobře věděl, stejně jako to, že tento cestovní doklad byl platný až do 10. 8. 2022, což ostatně v napadeném rozhodnutí také zmiňuje. Žalobce se tedy zcela objektivně nemohl vrátit do České republiky. Ihned po ztrátě cestovního dokladu požádal o nový cestovní doklad a o DVR. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že existovaly závažné a zcela objektivní důvody, pro které se žalobce nemohl vrátit na území ČR. Správní orgány je však zcela ignorovaly, čímž zapříčinily nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

6. Žalobce dále namítal absenci závěrů správního orgánu ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, resp. nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že přiměřenost rozhodnutí není povinen zkoumat. Žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, a konstatoval, že pobývá na území České republiky již dlouhou řadu let, více než 12 let má udělen trvalý pobyt. Vytvořil si zde velmi silné sociální, kulturní a ekonomické vazby, neboť zde má celou rodinu. Do země původu sice odcestoval, avšak pouze ji navštívit s úmyslem vrátit se na území České republiky a dále zde žít, neboť právě Českou republiku považuje za svůj domov. Jak vyplývá z výše citované judikatury, správní orgán má povinnosti posoudit dopady rozhodnutí o zrušení pobytu ve značně široké míře. Správní orgán však na tuto svou povinnost naprosto nedbal a na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí naprosto rezignoval. Žalobce dále poukázal na § 174a zákona o pobytu cizinců, který správnímu orgánu ukládá povinnost posuzovat přiměřenost všech rozhodnutí dle tohoto zákona, tedy též rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu.
7. Pro úplnost žalobce uvedl, že výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců je dle jeho názoru výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, znamená to, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. Pokud meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, tedy v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

8. Správní orgán rovněž tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti dále žalobce uvedl, že z rozhodovací praxe i z judikatury vyplývá, že ideálním důkazním prostředkem ke zjištění výše uvedeného je výslech účastníka řízení, který však nebyl proveden. Správní orgán rezignoval na zjištění skutkového stavu a vedle porušení § 3 správního řádu se dopustil též porušení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť v řízení z moci úřední má správní orgán povinnost zjišťovat též okolnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 14. 5. 2018, v němž trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah správního spisu a na obsah správních rozhodnutí. Žalovaná byla přesvědčena, že v rámci odvolacího řízení postupovala zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

10. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
11. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
13. Při jednání před soudem dne 20. 11. 2019 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
14. Žaloba není důvodná.
15. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců.
16. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. Prvým žalobním tvrzením žalobce namítal neprovedení jeho účastnického výslechu, který měl osvětlit jak důvody jeho nepřítomnosti v České republice, tak případný dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

19. Námitka není důvodná.
20. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce byl písemností ze dne 26. 9. 2017, č.j. OAM-2494-10/ZR-2017, předvolán k výslechu, a to na den 19. 10. 2017. K tomu se dostavil i se svým právním zástupcem, avšak po úvodním poučení prohlásil, že odmítá odpovídat z obavy, že by si výpovědí mohl přivodit stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Vše je zaznamenáno v protokolu ze dne 19. 10. 2017, č.j. OAM-2494-15/ZR-2017. Namítat za těchto okolností, že správní orgán postupoval nezákonně, považuje soud za nepřiléhavé.
21. Žalobce dále nesouhlasil se závěry správních orgánů o tom, že důvody jeho nepřítomnosti v České republice nebyly závažné. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
22. Žalobce v průběhu správního řízení zmínil dva důvody jeho dlouhodobější nepřítomnosti v České republice. Ve vyjádření k podkladům pro vydání prvoinstančního rozhodnutí tvrdil, že se po dobu nepřítomnosti léčil v zemi původu z vážnějšího onemocnění. Jistě, tato varianta je možná, avšak měla být žalobcem v průběhu řízení prokázána. A to nestalo. Žalobce nepředložil nic, z čeho by se pravdivost tohoto tvrzení dala dovodit.
23. Druhým tvrzeným důvodem nepřítomnosti byla ztráta cestovního dokladu. Žalobce ani v tomto případě nic neprokázal. Netvrdil (natož aby doložil), kdy cestovní pas ztratil, příp. kdy tuto ztrátu zjistil, resp. jak na nastalou situaci reagoval (např. nahlášením ztráty kompetentním úřadům). Nadto, v jeho prospěch nesvědčí ani časosledné údaje. Žalobce sám v čestném prohlášení ze dne 17. 8. 2017 potvrdil, že do Vietnamu odcestoval v lednu roku 2016. Jak je uvedeno výše, okamžik ztráty cestovního dokladu v průběhu řízení nikterak nekonkretizoval, avšak z e-mailové korespondence ZÚ v Hanoji je zřejmé, že žalobce se v březnu roku 2017 zdržoval na území Vietnamu již 14 měsíců (žalobce to nečinil sporným), přičemž nový cestovní doklad mu byl vystaven dne 22. 2. 2017 a dne 14. 3. 2017 mu do něj bylo vylepeno dlouhodobé vízum D/VR/99, na základě kterého mohl přicestovat do kteréhokoliv z členských států EU. To ale učinil až dne 16. 8. 2017. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů vyjevených ohledně této námitky v prvoinstančním, resp. napadeném rozhodnutí (v podrobnostech na ně odkazuje), včetně závěru, že v žalobcově případě tu nebyl závažný důvod, který by znemožňoval aplikaci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
24. Nedůvodné bylo rovněž žalobní tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí pro nepřihlédnutí k jeho možnému dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života. Lze se ztotožnit se správními orgány v tom, že v případě aplikace § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není tento test zákonem explicitně vyžadován. Ovšem z mezinárodních závazků našeho státu je třeba mít za to, že v těch nejzávažnějších případech je třeba přiměřenost dopadu posuzovat jakožto určitý korektiv možných excesů co do dopadu do cizincova života. A takovým nejzávažnějším případem, jak dovozeno judikaturou správních soudů, je právě zrušení povolení k trvalému pobytu v řízení zahajovaném *ex offio*.
25. Soud k závěru o nedůvodnosti poslední z žalobních námitek opět přiměla žalobcova pasivita stran relevantních tvrzení a důkazů v průběhu správního řízení. Žalobce nepřednesl žádné vážné argumenty ve prospěch toho, že by případný dopad rozhodnutí byl nepřiměřený; omezil se pouze na obecná tvrzení. A exkluzivní příležitosti k tomu obeznámit správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi, tedy vypovídat v rámci účastnického výslechu, žalobce o své vůli nevyužil. Správní orgány tak za těchto okolností ani neměly co posuzovat a fakt, že tak neučinily, proto nemohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

26. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

27. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. 11. 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu